

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Nu kan man måske berolige hr. Agerschou med, at han højst sandsynligt aldrig bliver offer for en voldtægtsforbrydelse – sådan lød det – men man behøver ikke at have direkte personlige betænkeligheder ved det, sådan som hr. Agerschou gav udtryk for.

Jeg vil sige, at det kan give den kvinde, som har været offer for voldtægt, og som – med god ret – går og frygter, at hun måske er HIV-positiv, en tryghed. Hvis der er tale om tvangstestning, vil det være sådan, at hun vil få det at vide, hvis voldtægtsforbryderen er HIV-positiv. Jeg ved godt, at det er noget med inkubationstid osv., men i det store og hele kan det dog være en vejledning.

Så var der fru Dorte Bennedsen, der spurgte, om der var andre sundhedspolitiske ordførere i Venstre, eller om der ikke var nogle, der havde en anden mening. Dertil vil jeg sige, at det er jo sådan, politik foregår. Gruppen har noget under overvejelse, og der kan være et medlem, der har en bestemt holdning. Så kan det ske, at det på et tidspunkt bliver sådan, at både gruppens holdning og – i denne forbindelse – min holdning bliver helt overensstemmende.

Jeg kan da også citere justitsminister Engell for, at han tidligere har udtalt til Jyllands-Posten, at han havde stor sympati for mit forslag om tvangstestning af voldtægtsforbrydere. Det er altså ikke kun et enkelt medlem af Venstre, der er også en minister fra en anden politisk gruppe, der har en vis sympati for dette. Det er i hvert fald sådan i Venstre, at man har nogle forskellige holdninger, som man så debatterer. Andre partier er måske så strømlinede, at man altid er enige, og så klokken femten minutter over fire en eller anden dag skifter alle medlemmer holdning. Sådan er det ikke i Venstre. I Venstre har vi en fri dialog, og derfor er det skønt at være i Venstre.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet har fremsat et lovforslag om registrering af AIDS-smittede og HIV-positiv, men vi ønsker et edb-register med kodeadgang.

Derfor er vi selvfølgelig positive over for beslutningsforslag nr. B 18, men vi ønsker, at vores lovforslag kan blive vedtaget ret hurtigt, for det haster meget at få gjort noget ved denne forfærdelige og dødbringende sygdom.

Hvis en AIDS-smittet eller HIV-positiv begår en voldtægtsforbrydelse og dermed påfører sit offer sygdommen, kan vedkommende ikke straffes efter § 252 i straffeloven, hvis han ikke er registreret. Personen kan til enhver tid nægte, at han var klar over, at han var smittebærer. Dette undgås ved registrering.

I beslutningsforslagets bemærkninger til punkt 2 b står der, at en registrering vil beskytte personale i sundhedssektoren under udøvelse af deres erhverv, men der er også andre persongrupper, der er udsat for smitterisiko, f.eks. fængselsbetjente, Falckreddere, tandlæger, laboranter og politibetjente.

Kirurgen Dennis Raahave og bakteriologen Annie Bremmelgaard, Frederiksberg Hospital, har fremført, at i løbet af en 30-årig periode vil seks personer blandt kirurger og kirurgers hjælpepersonale være smittet og HIV-positiv, og et par af kirurgerne vil sandsynligvis være døde. Dette er offentliggjort i Ugeskrift for Læger i november 1989. Men læg lige mærke til, at her kun er nævnt kirurgerne, ikke alle de andre udsatte personalegrupper.

Men der er et endnu vigtigere formål med registreringen. Kendskab til tilfældets art betyder meget, når det helt rigtige lægemiddel, en effektiv behandlingsmåde eller en eventuel vaccine fremkommer, således at man lynhurtigt kan kontakte de HIV-positiv og ikke først da skal til at teste hele befolkningen, en test, som i sig selv vil tage måneder eller år. Denne test vil have samme betydning som den, man foretog i 1950'erne for at bekæmpe tuberkulosen. Og tuberkulosen blev bekæmpet.

Af punkt 1 fremgår det, at der skal nedsættes en AIDS-kommission, hvis arbejde skal afsluttes senest den 1. januar 1992. Først derefter pålægges regeringen at fremsætte forslag til lov om AIDS i folketingsåret 1992-93. Med al respekt for forslagsstillerne vil jeg tillade mig at gå så vidt som til at sige, at de meget lange tidsrammer i beslutningsforslaget virker, som om det ikke rigtig er blevet erkendt, hvor alvorligt og dødbringende et problem vi står over for.

På Den Internationale AIDS-konference i San Francisco i år talte man om, at AIDS breder sig som en atombombesky i den tredje verden og i dag er årsag til langt de fleste dødsfald i byer som f.eks. Bombay i Indien. »Sygdommen ventes« – det er et citat fra mødet – »at sprede sig med eksplosionsagtig hast, om 10 år